

Rantate og flere andre Digte i Anledning af Kronprindsens Formæling, fik har en Dag Besøg af en Hofmand, som skulde udforske, om der ikke var Noget, han havde Lyst til. Heiberg vilde imidlertid ikke rigtig bide paa Krogen, om jeg saa maa sige, og Hofmanden førte derfor saadanne Ting som en Smustobakksaase paa Tale. Heiberg lod, som han ikke forstod det, og da den vedkommende Udsending derpaa ligefrem spurgte ham, hvad han trængte til, svarede han: „en Stegevender“. Den Vedkommende forstod da, at der ikke var Noget at gjøre, og det varede heller ikke længe, før Heiberg skrev sin bekjendte Indtogsvise af 25de September 1790. Jeg skal kun nævne et eneste Vers deraf, nemlig det bekjendte, der kostede ham 150 Rd. til Kjøbenhavns Politikaase. Det lød saaledes:

„Ordener hænger man paa Sdioter,
Stjerner og Båand man kun Adelen gi'er;
Men om de Mallinger, Suhmer og Kother
Man ei et Ord i Uviserne ser.
Dg har man Hjærne,
Kan man jo gjerne
Undvære Orden og Stjerne“.

Hertil maa jeg rigtignok sige, at jeg stiller mig paa et noget andet Standpunkt end Heiberg, idet jeg tror, at hele dette Væsen vilde have gjort langt mindre Skade, hvis man virkelig havde indskrænket sig til at hænge Ordener paa Sdioter og paa Folk, der ikke havde Hjærne. Ulykken er, at man netop ogsaa har hængt dem paa Folk, som havde Hjærne, hvorved denne er bleven mindre klar; man har hængt dem paa mangt et Bryst, hvori der har slaaget et varmt Hjerte, og derved er dette blevet mindre varmt for det, det skulde slaa for. Det er saa langt fra, at man ikke har hængt Ordener paa Mallinger, Suhmer og Kother, at man tværtimod siden den Tid har hængt Ordener paa Mænd, hvis Navne ikke havde saa god en Klang som de her nævnte. Det viser sig saaledes, at dette er et Onde, som griber mere og mere om sig, og der kan nu kun være Spørgsmaal om den rette Lægebehandling imod dette Onde. Som bekjendt er der to Maader at gaa frem paa. For det Første kan man nemlig søge at standse det, inden det breder sig videre. Det er muligt, at det kan gjøres, thi endog jeg ikke tror, at det alene fra Lovgivningsmagtens Side er muligt at løse denne Opgave fuldstændig. Den anden Maade er den, at man siger: So galere, jo bedre, og det kan gjerne være, at det er den Vej, man skal gaa, idet det ligesom skal les ud af Verden. Der er virkelig mange morsomme Ting, kan jeg sige, som man tit møder paa sin Vej som Følge af den Lyst, der er til at sætte et saadant Ord som „Hof“ foran sin Titel, og det er ikke længere alene om enkelte Personer, at dette gjælder. For saa vidt kan dette Lovforslag ikke siges at gjøre tilstrækkelig Fyldest, thi man ser f. Ex. i Bladene,

at der endog er en Fabrik, som har faaet Tilladelse til at kalde sig: „Kongelig Hof-Damp-Chokolade-Fabrik“. Jeg tillader mig nu at spørge, om der er nogen Forskjel paa Hofdamp og anden Damp? Jeg tror ikke, at der er nogen virkelig Forskjel derimellem. Det vilde være meget let at frendrage hundrede Tilfælde, som ere lige saa morsomme. Jeg haaber imidlertid, at der en Gang vil komme Andre, som ville hjælpe Lovgivningsmagten med at affasse Noget som dette. Sagen er nemlig den, at dette Onde er et socialt Onde, der har gnavet sig ind i hele Folket, og det, som jeg tror skal til for at hjælpe derpaa, er en Mand som Holberg. I den Henseende ser jeg noget Symbolist i, at der udenfor det Kongelige Theater endnu kun staar een Statue, nemlig af Ohlenschläger, medens Holbergs endnu ventes paa sin Plads. Naar vi fik en ny Holberg, som kunde vække en saadan Latterorden, at Alt dette kunne forsvinde, tror jeg det muligt at komme fuldstændig ud over de Daarftaber, som endnu klæbe ved os. (Vilje: Lehnsbaron Holberg!). Min ærede Nabo afbryder mig med Ordene: Lehnsbaron Holberg; men de indeholde kun en Bekræftelse af, hvad jeg har sagt, nemlig at dette Onde har gnavet sig ind i Folket, idet nogle af de Mænd, som aller skarpest have revset Samfundets Daarftaber, netop selv have været Offre derfor. Dette gjælder ikke alene om Baron Holberg, men det gjælder ogsaa om Konferentsraad Ohlenschläger og flere andre store Navne, hvis Titler nu ere founne i Graven med dem, medens deres Minde lever og aldrig skal dø, naar man nævner Navnet uden nogensomhelst Titel. Jeg vil slutte med at sige, at jeg kan gjøre den Mening til min, som en af vore nu levende Forsattere har skrevet under sit fotografiske Bistkort: „Min Mening er, at salig Knud Har Ret til Punkt og Priske, Kan vi ei le vor Galskab ud, Bort græde vi den ikke.“

Hindenburg: Den ærede Forslagsstiller har fremhævet to Synspunkter, der under nærværende Sag maatte komme i Betragtning. Det ene er det, hvor vidt man overhovedet kan betragte saadanne Institutioner som Adel, Titel og Rang som et Gode, og det andet er det, hvor vidt Tiden er beleilig til Affkaffelsen deraf. Jeg er her i det ganske særegne Tilfælde inden for visse Grændser at kunne give det ærede Medlem Ret i begge hans Paastande. Jeg for mit Vedkommende anser ikke Adel, Titel og Rang for et Gode, og jeg vilde ønske, at den Tid maatte komme, da disse Institutioner kunde forsvinde; men paa den anden Side er jeg fuldstændig enig i, at Tiden ikke er beleilig dertil, og jeg tror, at dette sidste Synspunkt ved et Spørgsmaal som dette maa komme ganske særlig i Betragtning. Da imidlertid de Bemærkninger, der ere komne fra den ærede For-